

ת"פ 9893/01/14 - מדינת ישראל נגד דוד גרינבאום

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 9893-01-14 מדינת ישראל נ' גרינבאום
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם דוד גרינבאום

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה פוזת ברכב בניגוד לסעיף 338(א)(1) בחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ותקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד, בניגוד לסעיף 382א(ב)(1) בחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 4.12.12 בשעה 21:26 לערך הגיע לבית החולים "בלינסון" האדמו"ר מבלז ברכבו, בליווי כ-6 רכבים ובהם חסידיו. הנאשם נהג באחד הרכבים. לרכב האדמו"ר היה אישור כניסה לחניית בית החולים ואילו יתר הרכבים הורשו להיכנס כדי להוריד את החסידים בסמוך למבנה בית החולים ואז היה עליהם לצאת. משהבחין אמיר ממון, מאבטח בית החולים (להלן: "המאבטח", ו"ממון") כי רכבי החסידים עומדים בחניית האמבולנסים ברחבת בית החולים ביקש מנהגי הרכבים ובהם הנאשם, להוציא את הרכבים. כל הרכבים הוצאו מהחנייה, פרט לנאשם אשר השאיר את רכבו בחניית האמבולנסים, וחרף פניית המאבטח אליו, התעלם ונכנס לבית החולים. בתגובה הציב המאבטח מחסום מתכת בחזית הרכב.

משיצאו האדמו"ר והנאשם מבית החולים, פנה המאבטח אל הנאשם וביקש כי יציג תעודה מזהה, אך הנאשם השיב כי אין ברשותו תעודה. אז נעמד המאבטח לפני המחסום, כדי למנוע את יציאתו של הנאשם מהחנייה. מספר חסידים הסיטו את המחסום תוך שהמאבטח מחזיק במחסום ומנסה למנוע את יציאתו של הנאשם. לאחר נפילת המחסום החל הנאשם בנסיעה על מנת להיצמד לרכבו של האדמו"ר, תוך שהמאבטח קורא לנאשם לעצור. המאבטח ניגש לעבר הרכב שנעצר, עמד בחזית הרכב ודיווח על האירוע במערכת הקשר. משהבחין הנאשם ברכבו של האדמו"ר מתחיל

בנסיעה, הסיט את הגה הרכב לימין והחל בנסיעה תוך שהוא עוקף את המאבטח, ומראת הרכב חותכת את גופו של המאבטח. הנאשם המשיך בנסיעה איטית אחרי רכב האדמו"ר, וכשהמאבטח נעמד בין רכבו של הנאשם לרכב האדמו"ר, צעק לעבר המאבטח "אני דורס אותך", והאיץ את דוושת הגז באופן שגרם לרכב לנוע במהירות קדימה תוך שהרכב פוגע בגופו של המאבטח ומוחץ אותו על רכבו של האדמו"ר. משניסו המאבטח ואדם אחר להשתלט על הנאשם ולעצור את נסיעתו, לחץ שוב הנאשם על דוושת הגז ופגע באמצעות רכבו בחסיד שהגיע בריצה לעבר הרכב. הנאשם המשיך בנסיעה ועצר רק משהגיעו אנשים נוספים בסמוך לרכב.

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו. הוא טען כי לא ידע למי יש אישור להחנות את הרכבים בחנייה, כי המאבטח לא ביקש ממנו להוציא את הרכב מחניית האמבולנסים ולא ביקש ממנו תעודה מזהה. נטען כי לאחר נפילת המחסום המאבטח לא קרא לו לעצור, כי הנאשם לא צעק למאבטח "אני דורס אותך", וכי האצת הרכב לא נעשתה באופן מודע, אלא עקב איבוד שליטה על הרכב מאחר שבאותה עת הותקף על ידי אדם שלישי באגרופים דרך חלון הרכב. הנאשם הוסיף כי לא התכוון לפגוע במאבטח וכי לא היה מודע לפגיעה באותה עת. לעניין הפגיעה בחסיד נטען כי זה הלך בצורה לא זהירה ליד הרכב וכי מדובר במעשה רשלני מצד אותו אדם. עוד נטען כי המאבטח אינו עובד הציבור וכי לא הייתה לו סמכות לעכב את הנאשם.

4. לאחר ששמעתי את הראיות, צפיתי בסרטון, ובחנתי את טענות הצדדים, שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקי.

ראיות המאשימה

5. **המאבטח אמיר ממן** העיד כי בתקופה הרלוונטית עבד כמאבטח ואחראי משמרת בבית החולים. לדבריו, מדוברות בית החולים הודיעו על הגעת האדמו"ר. איפשרו לרכב האדמו"ר ולרכבים נוספים להוריד את האדמו"ר והאחרים, ולאחר מספר דקות הוא ניגש למקום וביקש כי יוציאו את הרכבים, שכן הם חנו בחניית האמבולנסים והיה חשש כי אם יגיעו אמבולנסים לא יהא להם מקום להחנות (ע' 15). כל הרכבים הוצאו לבקשתו, למעט רכבם של האדמו"ר ושל הנאשם, כך ששתיים מארבע חניות האמבולנסים נותרו תפוסות על ידם. רכבו של הנאשם עמד במקום למעלה משעה (ע' 17). חרף נסיונות לאתר למי שייך הרכב, החסידים היתממו והשיבו שאינם יודעים. ממן הציב במקום מחסום, וכשיצא האדמו"ר עם חסידיו, דחף אותו אחד הבחורים עם המחסום הצידה, והנאשם נכנס לרכב. ממן עמד על כך שביקש מהנאשם תעודה מזהה אולם זה השיב כי אין לו, וסרב למסור גם פרטים מזהים בע"פ. לדבריו ביקש את הפרטים המזהים שכן המטרה היתה להזין את הפרטים ולמנוע כניסה נוספת של הנאשם לבית החולים. הנאשם החל לנסוע, ופגע בו עם מראת הרכב. ממן המשיך אחריו, וכשרכב הנאשם נעצר לאחר רכב אחר נעמד ממן לפני הרכב, אך הנאשם המשיך לנסוע, כך שפגע ברכב שלפניו, כשממן בין שני הרכבים. הוא עמד על כך שהנאשם הישיר אליו מבט ונסע לעברו, ללא שהופרע על ידי אחרים (ע' 16 ו-25), וכי בטמבון הרכב נוצר סימן מהברך שלו, והוא הועף על מכסה המנוע. למקום הגיעו אנשים נוספים וביחד עם ממן אחד מהם ניסה להוציא את המפתח מרכב הנאשם דרך החלון, אך לדבריו לא היכה את הנאשם (ע' 25). בשלב זה הגיעה המשטרה, והוא פונה לקבלת טיפול.

לדבריו סבל רק ממכות יבשות (ע' 16).

בחקירה נגדית אישר כי אדם בשם שלמה קופולוביץ, העובד בדוברות בית החולים, ביקש ממנו להזיז את המחסום, לדבריו מאחר שבדוברות רצו למנוע אי נעימות עם האדמו"ר. אלא שהפנייה נעשתה לאחר פגיעת הנאשם בממן, והוא סירב למחול על מעשיו (ע' 21).

העד עמד על כך שהסיטואציה היתה של חבורת אנשים ה"מצפצפת" על מי שעומד מולם, צועקים "סע סע", דוחפים אותו, ובהמשך הנאשם אף פגע בו כאמור מספר פעמים עם הרכב (ע' 21). הוא הצביע על הדקות 21:22:12, 21:22:28, 21:22:41, כדקות המתארות פגיעה בו, ועמד על כך שהנאשם נהג במכוון חרף עמידתו בדרכו (ע' 23), באופן שהיווה עבורו סכנה.

6. **דוד שמש** הינו עד אובייקטיבי אשר אין לו הכרות עם מי מהמעורבים. מדובר בנהג מונית אשר נקלע במקרה לזירת הארוע. לעדותו הוא המתין בתוך המונית בחנייה, ואז ראה בחור מזיז מחסום. אותו בחור או אחר עלה למכונית "ונוסע בטירוף". אף שניסו לעצור את אותו אדם - **"ראיתי אותו מעיף מאבטח.. הוא המשיך בנסיעה מטורפת ופגע לי בדלת האחורית במראה והמשיך לנסוע לכיוון היציאה ותוך כדי זה אנשים רצים אחריו ומנסים לעצור ואותו אדם לא עוצר. הוא היה אחוז טירוף מעולם לא ראיתי דבר כזה"** (ע' 11). העד תאר כי בהמשך אנשים רבים הצליחו לעצור אותו ולהשתלט עליו.

העד שלל את גרסת הנאשם כי הוא הותקף באגרופים, ועמד על כך שהנאשם דרס בטירוף את המאבטח. הוא חזר על כך שהיה אחוז טירוף, ונהג ללא שימת לב במי הוא פוגע (ע' 12).

בחקירה נגדית הצביע על המונית בפניה השמאלית תחתונה בדקה 21:22:45, ועמד על כך שניסה לברוח פן הנאשם יפגע בו. כן אישר כי הפגיעה במונית שלו היתה זניחה (ור' ת/7).

7. **גם אסי הרשקוביץ** הינו עובר אורח, מתנדב במשטרה, אשר נקלע במקרה לזירת הארוע כאשר הגיע לבקר את אביו בבית החולים. הוא עמד על כך שאינו מכיר את הנאשם, ואין לו דבר נגדו (ע' 31). הוא העיד כי ראה התקהלות רבה סביב רכב באזור חניית האמבולנסים, ועצר להתבונן מבלי שידע מה הרקע לארוע. הוא הבחין שהוצב במקום מחסום ארעי, ראה את המאבטח עומד לפני הרכב ומסמן לו לעצור, ואז ראה שהרכב **"נתן פתאום מכת גז והמאבטח שעמד בניהם נמחץ בין הרכבים"** (ע' 27), כשלעדו הנסיעה היתה נסיון להימלט מהמקום (ע' 28). אסי חש אחריות כמתנדב במשטרה, ניגש לחלון הרכב, הציג תעודת מינוי של מתנדב, וביקש מהנאשם לפתוח את החלון כדי לתקשר איתו (העד הצביע על עצמו בסרטון האבטחה), אולם הנאשם סרב ובהמשך פתח מעט את החלון והיפנה אותו לחסיד אחר שהיה במקום (ע' 27). העד נשאל מפורשות אם ייתכן שהנאשם איבד שליטה על הרכב שכן אדם אחר היכה אותו במכת אגרופ, והשיב בבירור - **"לא היה"** (ע' 27). משהוצג לו הסרטון, עמד העד על כך שאינו רואה כי הנאשם מוכה, וטען כי נראה שהולמים על חלון סגור (ע' 29-30). כן עמד על כך שהנאשם לא יכול היה שלא לראות את המאבטח, אשר ניצב מולו, והיה לבוש בחולצה עליה נרשם

בבירור "ביטחון" (ע' 28).

העד הבהיר בחקירה נגדית כי המאבטח לא הגזים בתגובתו, שכן ראה במו עיניו את הנאשם מנסה לפרוץ מחסום ולדרוס אדם שכתוב לו על החולצה "ביטחון" (ע' 30).

8. **שמעון ברוכים** הינו אזרח נוסף אשר נקלע לזירת הארוע. עסקין במנהל פיקוח החנייה בעיריית גבעת שמואל, אשר הגיע לבקר את אחותו שהיתה מאושפזת בבית החולים (ע' 31). לדבריו ראה דין ודברים בין נהג למאבטח, כשהמאבטח ביקש מהנהג שלא להחנות בחניית האמבולנסים. הנהג לא הקשיב למאבטח חרף מספר בקשות מצידו, ובשלב מסוים החל לנסוע ופגע במאבטח (ע' 31).

בהמשך ניצב המאבטח מול הרכב בכיכר, ואז - **"פשוט הוא נתן גז בעוצמה, הרכב זינק מהמקום ומכיוון שזה לא היה פרייבט נמוך אלא רכב גבוה יותר, הוא נתן לו מכה באזור הברכיים"**. לדבריו, הנהג אמר למאבטח - **"אם אתה לא זז אני דורס אותך"**, וכך עשה (ע' 32). אנשים שהיו במקום החלו לדפוק על חלונות הרכב, לצעוק לנהג שהוא יהרוג אותו, שלא ראו דבר כזה מעולם, שהוא רוצח, ועוד.

העד ראה שתי פגיעות במאבטח - האחת בסמוך לחניית האמבולנסים, והשניה בכיכר, שתיהן, לדבריו, בכוונה תחילה ומתוך מטרה (ע' 37). אף הוא גיחך לטענת הנאשם כי לא ידע שמדובר במאבטח, ועמד על כך שממן היה לבוש במדי מאבטח (ע' 32).

בחקירה נגדית עמד העד על כך שבשלב הפגיעה בכיכר הנאשם **"נתן פול גז"** ומחץ את המאבטח בין שני הרכבים (ע' 33).

באשר לטענה כי בשלב זה היכו את הנאשם באגרופים, השיב כי לא היה ולא נברא, וציין שוב כי **הנאשם אמר למאבטח כי אם לא יזוז ידרוס אותו, ומימש את דבריו**. הוא העיד כי תחילה חלונו של הנאשם היה פתוח והוא שוחח עם המאבטח, ואולם בהמשך סגר את החלון. כן הבהיר כי הנאשם היה טרם הפגיעה השניה במצב של עצירה, ולכן אף אם היה מוכה באותה עת, הרי שלא היה צורך לבלום, שכן ממילא הרכב עמד (ע' 36).

עוד ציין בחקירה נגדית כי בשלב מסוים הנאשם כמעט ופגע גם בו, והוא זז הצידה כדי לא להידרס (ע' 33). הוא ניסה להצביע על מיקומו בסרט, אולם עמד על כך שקשה לזהות את הדמויות, ולא היה בטוח במיקומו בארוע.

אף הוא ציין לגבי התנהלות הנאשם - **"תסלח לי אני רואה בן אדם מטורף, באמת, לא ראיתי דברים כאלה, הייתי בהלם"** (ע' 34).

9. במהלך פרשת התביעה הוגש דיסק המתעד את חלקו העיקרי של הארוע. מדובר בתצלום ממצלמות האבטחה של בית החולים, אשר המתועד בו הינו משלב מסוים לאחר שהנאשם נכנס לרכבו בכוונה לצאת את חניית בית החולים. לפיכך יובהר כבר עתה כי לא ניתן ללמוד מדיסק זה אודות הטענות בדבר חניית הנאשם בחניית אמבולנסים, ואודות כל שהתרחש לפני החלק המתועד בסרטון.

צפייה בדיסק (ת/12) מלמדת כי לאורך כל הארוע המתועד קיימת התקהלות במקום. ניכר כי אין המדובר

ביציאה שלוה מביית החולים, וכי במקום התרחשה מהומה. תחילה נראה בבירור רכבו של הנאשם חסום במחסום נייד, והוא ניצפה נוסע לפיכך לאחור כדי לצאת מהמקום (שעה 21:22:00). בהמשך (21:22:13) נראה המאבטח כשהוא נהדף על ידי הרכב. בשעה 21:22:20 עומד המאבטח לפני הרכב ומדבר בקשר (לדבריו דיווח למוקד על המתרחש). לא ניתן שלא להבחין בו בשלב זה. בהמשך ניכר כי במקום קיימת התקהלות, ומספר חסידים צועדים אחרי הרכבים, אשר הגיעו לכיכר בית החולים. בדרך לכיכר נראה שוב המאבטח נהדף על ידי מכונית הנאשם. בשעה 21:22:41 מתייצב המאבטח בחזית רכבו של הנאשם, ואולם הנאשם ממשיך לנסוע, ואין כל ספק כי ניכרת פגיעת רכבו של הנאשם בגופו של המאבטח, אשר נמצא בין מכונית הנאשם למכונית האדמו"ר, ונמחץ לרגע בין שתיהן. למען הסר ספק יובהר כי כאמור, המאבטח לא סבל מפגיעה ממשית בגין הארוע.

בשלב זה ניגש אדם נוסף, שאינו מזוהה, לחלון הנאשם, ומכניס את ידיו פנימה. גם המאבטח מצטרף, ואולם הנאשם ממשיך בנסיעתו, פוגע קלות במונית, הודף באמצעות הרכב את אחד החסידים אשר ניגש למקום, ובהמשך, חרף פתיחת דלת הנהג במהלך הנסיעה, הוא ממשיך לנסוע עד שנחסם ואינו יכול עוד לנסוע.

10. המאשימה הגישה את הודעות הנאשם. בהודעת הנאשם מיום 5.12.12 (ת/1), טען כי לא דרס את המאבטח, וכי במהלך נסיעתו הגיעו אנשים והיכו את הדלת, את ראשו וחזהו. כשנשאל מי אישר לו להיכנס עם הרכב, השיב "אף אחד לא אמר לי לא להיכנס" (ש' 11), ובהמשך - "לא אמרו לנו כלום. פתחו את השער וכל הרכבים נכנסו" (ש' 42). הוא אישר כי כשנכנס לרכבו הגיע אדם, אשר הוא הבין כי הוא מאבטח, ושאל אותו למעשיו. לדבריו החל לנסוע, ואז החלו להכות את הרכב ואותו. הוא טען שלא ידע שהוא מחנה בחניית אמבולנסים, וככלל ניכר כי זכר באופן חלקי את המתרחש - הוא לא זכר אם השיב למאבטח שפנה אליו, לא זכר שהמאבטח ביקש ממנו ת.ז ולעצור, טען כי לא הוצב מחסום לפני רכבו בטרם החל לנסוע, וטען כי לא פגע במונית ולא ברגל של המאבטח. כן טען כי עדים שהיו ברכב יכולים לתמוך בגרסתו. אחד מהם, יצחק ברהם, סרב להיחקר במשטרה (ת/4-5).

בהודעה נוספת מאותו מועד (ת/2), אישר כי כאשר מאבטח מבקש ממנו לעצור עליו לעשות כן, אולם לדבריו המאבטח לא ביקש ממנו לעצור. לאחר שצפה בסרטון טען כי אינו חושב שפגע במאבטח, וכי אינו רואה אותו נהדף על מכסה המנוע של רכבו. כן טען כי נהג בצורה שאינה מסכנת את העוברים בדרך.

ראיות ההגנה

11. **הנאשם** העיד כי הוא מתנדב במשמר האזרחי וכי הגיע ביום הארוע עם האדמו"ר לבית החולים. לדבריו פתחו להם את המחסום, והוא לא ידע כי המקום בו החנו מיועד לחניית אמבולנסים (ע' 41). יתרה מכך, לטענתו נאמר להם להחנות באותו מקום, אולם הוא לא ידע לצייין מי אמר להם זאת (ע' 40). לדבריו כאשר המאבטח ביקש לפנות את החנייה הוא היה בתוך בית החולים עם האדמו"ר ולא ידע על כך. כשיצא, יכול להיות שהמאבטח צעק לו "תעודת זהות", אולם לא היה דין ודברים ביניהם (ע' 38), והוא שלל את הטענה שהמאבטח ביקש ממנו להזדהות. לדבריו המאבטח פנה אליו בדרכו אל הרכב, ולא כשכבר היה ברכב עצמו, אולם הוא לא התייחס אליו שכן רצה לנסוע מהמקום (ע' 41). הוא אישר כי הבין שהאדם שניצב מולו אינו רוצה שישע מהמקום, ולפיכך ניסה להתחמק ממנו (ע' 45). לדבריו

המאבטח החל להתעקש, והוא ניסה להתחמק ופגע בו לראשונה מאחר שהמאבטח "משך את היד".
לטענתו אין המדובר בפגיעה, אלא בנגיעה של המאבטח ברכב (ע' 39).

באשר לפגיעה בכיכר, הכחיש הנאשם כי אמר למאבטח שהוא עומד לפגוע בו, וטען שמה שקרה התרחש מאחר שקיבל מכת אגרוף חזקה, ירד לו דם מהאף, והוא איבד שליטה על הרכב. לדבריו נודע לו על הפגיעה במאבטח רק לאחר שצפה בסרטון.

הוא העיד כי המאבטח ואדם נוסף היכו אותו בחזה ובפניו מכות חזקות מאד (ע' 43), אולם הוא לא פנה לקבלת טיפול.

הוא הסביר כי לא עצר, שכן "למה לעצור?.. מה בא בן אדם רוצה שאני אעצור אני צריך לעצור", וכן - "אני לא זוכר בדיוק ברגע שהוא צעק לי, מה בדיוק הוא צעק לי ולא הסתכלתי עליו, אני הלכתי לאוטו" (ע' 46).

12. **מרדכי אלבוים** העיד כעד הגנה כי היה במקרה במקום, בביקור חולים. עם זאת, אין המדובר בעד אובייקטיבי לחלוטין ונטול פניות, שכן לעדותו הוא מכיר את הנאשם כאחד מהקהילה, והתעניין "כל הזמן" בסיבת מעצרו. לדבריו, משנודע לו כי האדמו"ר נמצא במקום בביקור, ביקש לקבל ממנו ברכה עבור קרוב המשפחה שאושפז במקום. אלבוים ירד להמתין לאדמו"ר, וראה לדבריו מאבטח עצבני שצעק, ודאג לכך שהרכבים של מלווי האדמו"ר יוצאו מהמקום. ואכן, בדומה לעדי התביעה, העיד אף הוא כי הרכבים היחידים שנותרו במקום היו של האדמו"ר ושל הנאשם. לדבריו, אדם חילוני, אשר כנראה עובד בבית החולים אמר למאבטח שהדבר מתואם, ובכל זאת לדבריו המאבטח ניסה לעשות פרובוקציות. לאחר קבלת הברכה מהאדמו"ר ראה מתוך בית החולים כי בחוץ מתחוללת מהומה. במהלך עדותו התברר כי ראה את סרטון הארוע אצל ב"כ הנאשם, וכי חלק ניכר מהפרטים עליהם העיד משלב זה ואילך הינם פרטים בהם לא הבחין בזמן אמת, אלא נוכח בהם לאחר שצפה בסרטון (ע' 12 לפרוטוקול מיום 12.3.15). כך למשל באשר לנפילת המאבטח כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם. זאת, שכן בעת הארועים ניצב מאחורי רכבו של הנאשם, ולא ראה את הנאשם עצמו (ע' 14).

גם עד זה ציין כי ראה את המאבטח רודף אחרי רכבו של הנאשם, ואת הנאשם לא מקשיב למאבטח ומנסה לעקוף אותו. הוא תאר את נסיעת הנאשם בכיכר, והעיד כי שמע את מכת פגיעת רכבו של הנאשם ברכב האדמו"ר (ע' 16).

כן העיד כי ראה אדם מגיע להכות את הנאשם. לדבריו הוא ראה את אותו אדם, אשר זהותו אינה ידועה לצדדים, מכניס ידיים לרכב, אולם כאשר נשאל אם ייתכן שאותו אדם ניסה להוציא את המפתח השיב כי ייתכן וכך היה, וכי הוא אינו יכול לשלול את הטענה (ע' 15).

הוא טען כי ראה את המאבטח לאחר הארוע אומר שכואבת לו הברך, אולם לדבריו נראה היה שהוא רוצה "לתפור תיק". זאת, אף שלדבריו שלו, הנאשם "**דרס את המאבטח**" (ע' 13 ש' 16).

באשר לצפייה בסרטון העיד כי צפה בו יחד עם הנאשם אצל עורך הדין, וכי הנאשם שאל אותו שאלות באשר לארועים (ע' 16). לדבריו שאל את הנאשם מדוע לא עצר למשמע המאבטח, והנאשם השיב לו כי הוא יודע שלמאבטח אין סמכות לעצור אותו (ע' 19).

העד הבהיר כי הוא עצמו לא ראה את כל הארוע, וכי מוטב היה להביא למתן עדות את אחד משלושת החסידים שהיו עם הנאשם ברכב, ובהם אדם בשם יצחק בראון, אשר לדבריו היה עם הנאשם ברכב, הזיז את המחסום, וראה את כל שהתרחש. אלא שנודע לו כי אותו בראון לא הסכים ליתן עדות, ולכן העד שוחח עימו, וזה אמר לו כי אם יזומן, ימסור עדות שהיא "בעד המשטרה" (ע' 13).

דין והכרעה

13. נתתי אמון בעדות המתלונן, הנתמכת בסרטון הארוע, כמו גם במספר עדויות של עדים אובייקטיביים, עוברי אורח אשר נקלעו למקום במקרה, ואשר צפו מן הצד במתרחש. כל העדים כאחד, אף שאינם מכירים זה את זה, את המתלונן או את הנאשם, מחזקים את עדות המתלונן. חרף חלוף כשנתיים ממועד הארוע, העדים היו חד משמעיים בעדותם, ועמדו על כך שהנאשם התנהג כאחוז טירוף, על כך שללא ספק הבחין במאבטח אשר היה ברור כי הינו מאבטח, ובכל זאת לחץ על דוושת הגז בעוצמה, מתוך כוונה ברורה. כן עמדו על כך שהנאשם לא הוכה.

הדברים אף ניכרים בסרטון, המתעד ללא הקולות אותם תיארו העדים, ארוע סוער, במהלכו מנסים שוב ושוב המאבטח ובהמשך גם משתתפים נוספים, לעכב את רכבו של הנאשם, בשעה שזה ללא ספק מבחין במאבטח הניצב לפניו ממש, וממשיך בנהיגתו. חרף מספר פגיעות במאבטח, במונית, ובאחד החסידים, הנאשם אינו עוצר מנהיגתו, באופן אשר העדים תיארו כאחוז טירוף, הוא ממשיך לנהוג אף כאשר פותחים את דלת הרכב במהלך הנסיעה, ונעצר רק כאשר נחסם באופן שלא איפשר לו את המשך הנהיגה.

יובהר, כי חרף עדות הנאשם בפניי, הרי שבצילום התקריב בתחילת הסרטון ניכר כי אין ברכב כל פגיעה, בשעה שבצילום התקריב משעה 21:23:10 ניכרת הפגיעה שנגרמה כתוצאה ממעיכת המאבטח, בבירור.

עוד יצוין, כי גם מעדות עד ההגנה, אשר ראה חלק מהמתרחש בעצמו, ושמע הסברים מפי הנאשם לאחר המתרחש, נהיר כי הנאשם ידע כי מדובר במאבטח, וכי ידע כי המאבטח מבקש ממנו לעצור.

ערה אני לכך שדוד שמש העיד תחילה כי גם הנאשם הזיז את המחסום, ופעולה זו אינה מתועדת בסרטון. אלא שכאמור הסרט אינו מתעד את תחילת הארוע אלא מתחיל בנקודה מסויימת בהמשך, ולפיכך עקב מתן האמון בעדותו של שמש, אין לי אלא להסתמך בענין זה על עדותו.

ערה אני גם לכך שמצפיה בסרטון נראה כי אכן בשלב מסוים מנסה אדם שלא זוהה על ידי המעורבים להכות בנאשם דרך החלון, ואף אם אניח כי כך היה, חרף שלילת הדבר על ידי כל עדי המאשימה, הרי שהדבר נעשה לאחר פגיעת הנאשם במאבטח בכיכר, ולפיכך איני מקבלת את הטענה כי מכות אלו הן שגרמו לנאשם לפגוע במאבטח.

עוד יצוין, כי העדים העידו הן כי חלון הרכב היה פתוח והן כי היה סגור. לאחר ששמעתי את העדים וצפיתי בסרטון, התרשמתי כי בחלק מהארוע היה החלון סגור, ובחלקו האחר פתוח, ובכך מוסברת הסתירה לכאורה בעדויות העדים השונים. כך או כך, לא מצאתי כי בנתון זה יש כדי להשפיע על ההכרעה בתיק.

14. **לא נתתי אומן בגרסת הנאשם, אשר אינה מתיישבת עם עדויות עדי התביעה ועם הסרטון בו צפיתי.** טענות הנאשם היו מיתממות ומתחמקות. דבריו במשטרה כי לא אמרו לחסידים שלא להיכנס לחניית בית החולים, אינם מתיישבים עם עדותו בפניי, במסגרתה טען כי לא רק שהותר להם להיכנס, אלא שאף נאמר להם היכן להחנות.

התרשמתי כי הנאשם ניחן בזכרון סלקטיבי במיוחד לארועים בעת חקירתו במשטרה, שעות לאחר הארוע.

טענתו כי לא הוצב מחסום לפני רכבו נשללת למראה הסרטון הברור בעיני זה.

טענותיו כי לא היה בטוח שניצב מולו מאבטח, כי המאבטח לא ביקש ממנו לעצור (ע' 45-46), וכי באף שלב לא הבין כי עליו לעצור את הרכב, נסתרו באופן מובהק על ידי כל אחד מעדי התביעה, ואף צפייה בסרטון מלמדת כי המאבטח חוסם את דרכו, וברור כי הוא מבקש ממנו שלא לנסוע. אף מדברי עד ההגנה עלה כי הנאשם הבין כי הוא נקרא לעצור, אולם סבר כי אינו חייב לציית לכך.

טענותיו לאחר שצפה בסרטון כי לא פגע במאבטח, נשללות על ידי הסרטון המפורש. טענתו כי קיבל מכה בגינה דימם, לא נטענה בשתי חקירותיו במשטרה, ואף לא בתשובתו לאישום. אף אחד מחבריו, אשר היו לטענתו במקום וראו שדימם, לא העיד על כך להגנתו.

איני מקבלת את הטענה כי מהסרטון נלמד כי הנאשם ניסה להתחמק ממגע עם הנוכחים במקום ועם רכבים אחרים, ואת נסיון הנאשם להטיל את האחריות לפגיעה בהם על אותם אנשים, שהתרשלו לדבריו. נהפוך הוא. טענתו כי העובדה שמחסום חסם את רכבו, לא אמרה לו דבר (ע' 47), ודבריו לעד ההגנה כי אינו מחוייב לעצור, מלמדות על הלך רוחו של הנאשם, אשר התנהג כאדון אשר פותחים עבורו את המחסום, הוא מגיע עם האדמו"ר, והוא אינו נכון לשמוע לאף גורם אף במחיר פגיעה במאבטח, ברכב נוסף, ובחסיד - העיקר שלא להשאיר את רכב האדמו"ר ללא ליווי.

באשר לעדות עד ההגנה אלבוים, הרי שזה ניסה להשחיר את המאבטח ולדמותו למחרחר ריב, בשונה מכלל עדויות המאשימה. ואולם גם עד זה אישר כי ראה את המאבטח רודף אחרי רכבו של הנאשם, ואת הנאשם מנסה לעקוף אותו.

אלבוים כאמור הכיר את הנאשם ושהה במקום במקרה, ולפי דבריו, בעת הארועים הקריטיים ניצב במקום בו לא ניתן לראותם במלואם. עדותו חידדה תמיהה כיצד זה לא זימנה ההגנה למתן עדות ולו אדם אחר מתוך כל השירה שליוותה את האדמו"ר, בפרט מי מהנוכחים שנמצאו ברכבו של הנאשם עצמו ואשר היו מן הסתם עדים למתרחש. עובדה זו אומרת דרשני, ויש להניח כי לו היו חבריו של הנאשם מעידים לטובתו, היה מזמנם (ור' עדות אלבוים באשר לדברים שאמר לו בהקשר זה בראון).

15. **נוכח כל שפורט לעיל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את העובדות הנטענות בכתב האישום. הכחשת הנאשם לא הקימה כל ספק, וטענותיו לא נתמכו על ידי מי מחבריו שהיו במקום, ואשר יכולים היו לחזק את גרסתו, לשיטתו.**

עם זאת, בכך אין די, ויש לדון בטרם הכרעה בטענות משפטיות שטענו הצדדים.

סמכויות העיכוב של המאבטח

16. הצדדים נחלקו בשאלה האם למאבטח היתה סמכות לעכב את הנאשם טרם החל בנהיגתו, עקב חנייתו בחניית האמבולנסים וסרובו להזדהות.

המאשימה התבססה בסיכומיה על **חוק סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור, התשס"ה-2005** (להלן: "חוק הסמכויות"). מגד טענה ההגנה כי נסיון העיכוב נעשה שלא כדין, ולפיכך קמה לנאשם זכות להתנגד.

חוק הסמכויות נחקק במטרה להגן על בטחון הציבור במקומות ציבוריים, ומקנה סמכויות למאבטחים, העומדים בתנאי כשירות והסמכה שנקבעו בהתאם לסעיף 7 לחוק זה.

המאבטח העיד כי נהג לעבור קורס כשירות כל 3 חודשים כדי לקבל זכויות עיכוב, תשאל והזדהות (ע' 17), וקיבל מהמשרה תעודת מאבטח, המקנה לו סמכויות שהן מעבר לסמכויות של אזרח מן השורה (ע' 19). כן העיד כי בעת הארוע לבש מדים וענד תעודה באופן ניכר לעין (ע' 19 ש' 23-24). כאמור מהעדויות אכן עלה כי לבש מדים עליהם נכתב "מאבטח". נוכח עדותו זו המהימנה עליו אני מוצאת כי המאבטח עמד בתנאים המנויים בסעיף 7(ג) לחוק הסמכויות, לפיהם יכול הוא לעשות שימוש בסמכויותיו בעת מילוי תפקידו כשהוא עונד באופן גלוי לעין תג מזהה, ומחזיק בתעודה. אכן, התעודה לא צולמה על ידי המשטרה ולא הוגשה כראיה, אולם המאבטח העיד על כך, ועדותו כאמור מהימנה עליו.

אף אם אצא מנקודת הנחה כי כטענת ההגנה לא קמו למאבטח סמכויות עיכוב מכוח חוק הסמכויות בשלב הראשוני, בשל החנייה בחניית האמבולנסים, ואף אם אקבע, כטענת ב"כ הנאשם, כי הנאשם רשאי היה לעזוב את המקום "באופן זהיר", כדבריו, הרי שכאמור נהיגתו של הנאשם לא רק שלא נעשתה באופן זהיר, אלא שנעשתה באופן שהיה בו כדי לסכן את הנמצאים במקום, ובנהיגתו הוא אף תקף את המאבטח. לנאשם לא קמה בנסיבות המתוארות הזכות לפגוע פיזית במאבטח, בודאי שלא באמצעות רכבו, אף לו היה עומד למולו אזרח מן השורה, ולא מאבטח. לפיכך, לכל המאוחר לאחר פגיעתו הראשונה של הנאשם באמצעות רכבו במאבטח, קמה למאבטח סמכות לפעול בהתאם לסעיף 6(ג) לחוק הסמכויות, ואף היתה נתונה לו באותו מועד סמכות העיכוב הנתונה לכל אזרח מכוחו של סעיף 75 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, מאחר שהנאשם ביצע עבירת אלימות.

לפיכך אני מוצאת כי נסיון העיכוב של המאבטח, לפחות החל מהשלב שאחרי הפגיעה הראשונה בו, נעשה כדין ובהתאם לחוק.

המאבטח - עובד הציבור?

17. **נותר להכריע האם המאבטח הינו עובד הציבור, ולפיכך האם תקיפתו מקימה עבירה של תקיפת עובד ציבור.** ממן העיד כי הועסק על ידי חברת "מודיעין אזרחי", והוגדר כמאבטח בבית החולים ואחראי משמרת (ע' 18). אין חולק כי לא היה עובד מדינה בעת הארוע.

העבירה של תקיפת עובד ציבור מוגדרת בסעיף 382א לחוק:

עמוד 9

"(א) התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף, דינו - מאסר שלוש שנים.

(ב) העובר עבירה לפי סעיף קטן (א), ונתקיימה בו אחת מאלה, דינו - מאסר חמש שנים:
(1) התכוון להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו;..." (ההדגשה שלי).

לשון הסעיף מלמדת על הרחבת העבירה אף למי שאינו עובד הציבור בהתאם להגדרות סעיף 34 לחוק, גם למי שבעניינו - "נותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור".

בשנים האחרונות, עם הפרטת חלק מהשרותים הציבוריים והעברת התפקידים שבעבר מילאו עובדי מדינה לידיהן של חברות פרטיות, דנו בתי המשפט במשמעות המשפטית של העובדה כי עובדים אלו לכאורה אינם עובדי ציבור כהגדרתם בחוק.

בדנ"פ 10987/07 מדינת ישראל נ' ברק כהן, הורשע הנאשם, אשר היה אחראי על מאבטחים בלשכת מנהל האוכלוסין של משרד הפנים, והועסק על ידי חברה פרטית, בקבלת שוחד. באותו מקרה הואשם הנאשם בעבירה לפי סעיף 290 בחוק העונשין, סעיף המרחיב את הגדרת עובד הציבור גם לעובד של תאגיד המספק שירות לציבור.

בבית המשפט העליון התעוררה מחלוקת בשאלה האם מאחר שהנאשם לא הועסק על ידי המדינה אלא על ידי חברה פרטית, ניתן לראותו כעובד הציבור, ונקבע כי ההגדרה שבסעיף 290 (ב) לחוק נועדה להוסיף על ההגדרה הכללית שבסעיף 34 לחוק.

נפסק כי -

"אין חולק כי בעקבות תהליכי ההפרטה ומיקור החוץ שעובר השירות הציבורי בעשרים השנים האחרונות ישנו מספר גדל והולך של תפקידים במסגרת המנגנון הציבורי, שבניגוד למצב בעבר מבוצעים כיום על ידי עובדים שאינם מועסקים ישירות על ידי המדינה או על ידי גוף ציבורי כלשהו".

בית המשפט העליון ציין כי המבחנים בהתייחס לסעיף 290 לחוק הלכו והתגמשו עם השנים, ועמד על כך שבית המשפט אינו יכול להתעלם מהשינויים המתוארים לעיל בביצוע תפקידים במנגנון השירות הציבורי על ידי עובדי תאגידים פרטיים.

נפסק כי הגבולות בין עובדים המועסקים על ידי המדינה לעובדים המועסקים על ידי תאגידים פרטיים מיטשטשים, והציבור הרחב, הנזקק לשירותי הרשויות, אינו יודע בהכרח אם העובד הניצב מולו מועסק על ידי המדינה או רשות ציבורית, או על ידי תאגיד פרטי, וכלפי הציבור מדובר בעובדים מטעם המדינה.

בית המשפט העליון נקט בפרשנות תכליתית, וקבע כי בכל הנוגע לתכליות עבירת השוחד והערכים המוגנים, אין מקום להבחנה בין עובד המועסק על ידי המדינה לבין עובד באותו תפקיד ממש, המועסק על ידי תאגיד פרטי.

כן עמד בית המשפט על כך שמסקנה אחרת עלולה לפגוע בעקרון השיוויון, אם יגן המשפט הפלילי באופן שונה על שני בעלי תפקידים העושים את אותה עבודה, אשר אחד מהם עובד המדינה והשני עובד גוף פרטי.

במקרה אחר, בע"פ (עליון) 7639/13 מחמוד אמארה ואח' נ' מדינת ישראל, הועמדו נאשמים לדין בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, ולא בגין תקיפת עובדי ציבור, לאחר שתקפו מאבטח בבית החולים. בית המשפט העליון עמד על כך שמדובר באנומליה, שכן מאבטח בבית חולים מבצע שירות ציבורי.

נפסק -

"אכן, המונח "עובד הציבור" בחוק העונשין, כהגדרתו הכללית בסעיף 34כד, כולל רשימה סגורה של בעלי תפקידים ועובדים של גופים, שאינה מקיפה תמיד את כל מי שעובד עבור גוף המספק בפועל שירותים לציבור במציאות של מיקור חוץ (ראו והשוו: דנ"פ 10987/07 מדינת ישראל נ' ברק כהן [פורסם בנבו] (2.3.2009) (להלן: עניין ברק כהן); רע"פ 229/12 צבי כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.10.2012)). עם זאת, העבירה הספציפית של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א לחוק העונשין חלה לא רק על תקיפתו של "עובד הציבור" אלא גם על תקיפת "מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף". מבלי לקבוע מסמרות בשאלה זו שלא נדונה בפנינו, הגדרה זו יכולה לכאורה לחול גם על עובד של חברה הנשכרת לצורך מתן שירות לציבור."

כן עמד בית המשפט העליון על כך שמאבטחים בבתי החולים -

"לא רק עומדים על משמרתו של הציבור, לילות כימים, בתנאים לא פשוטים, אלא שתפקידם גם מחייב עימות פוטנציאלי מתמיד עם הבאים בשעריו של המוסד שאותו הם מאבטחים."

בת"פ (שלום ת"א) 5369-09-11 מדינת ישראל נ' יצחק חנין (ערעור על הכרעת הדין נדחה בהסכמת המערער בע"פ (מחוזי ת"א) 9798-10-14), דן בית המשפט בסיטואציה דומה לזו שבפניי, ונקבע כי סעיף 382א חל גם על מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, ושתפקידו מבוצע בזיקה הדוקה לפעילות ציבורית, "מתוך ההכרה בחיוניות שבהגנה יתרה על אותם גורמים לשם שמירה על הסדר הציבורי, שלום הציבור והאפשרות של המוסדות הציבוריים לתפקד בצורה נאותה ללא הפרעות."

נקבע כי -

"אין בעובדה שבית המשפט קרא למחוקק להסדיר באופן בהיר וקוהרנטי את כל הנושא של הגדרת המונח עובד ציבור בהקשרים שונים בחוק העונשין, כדי ללמד שללא הסדרה

חקיקתית, אין המאבטח נופל לגדר עובד ציבור."

18. נוכח המתואר לעיל, אני מוצאת כי אף שהמאבטח אינו ממלא תפקיד על פי דין, הרי שכללי הפרשנות התכליתית עליהם עמד בית המשפט העליון בענין כהן, מביאים למסקנה כי באופן מהותי ותכליתי נותן המאבטח שירות לציבור, וראוי להגנת החוק. אופי תפקידו, מהות השירות, חיוניותו, תכליתו, מעמד המאבטח בעיני ציבור המבקרים בבית החולים, אשר אינם יודעים אם הוא עובד הציבור ואינם מתעניינים בכך, כל אלו מלמדים כי המאבטח בבית חולים ציבורי הינו עובד של תאגיד המספק שירות לציבור, וזכאי להגנה מפני תקיפה המופנית כלפיו בעת מילוי תפקידו, בדומה להגנה שהיתה ניתנת לו היה עובד הציבור כהגדרת החוק.

19. אשר על כן, אני קובעת כי המעשים המיוחסים לנאשם הוכחו מעבר לספק סביר, ומרשיעה אותו בכך.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ה, 10 מאי 2015, במעמד הצדדים